

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

“Початок празнику Воздвиження дало посвячення храму Господнього Воскресіння, який збудував св. Костянтин Великий на Голготі в Єрусалимі. Це посвячення відбулося дуже урочисто за часів єрусалимського патріарха Макарія 13 (26) вересня 335 року. Наступного дня після посвячення храму було урочисте воздвиження знайденого святого Хреста. Під час воздвиження (піднесення), народ багато разів звивав "Господи помилуй". Відтоді Східна Церква щорічно святкує пам'ять посвячення храму Господнього Воскресіння 26 вересня, а празник Воздвиження Чесного Хреста 27 вересня. Празник Воздвиження належить до 12 великих празників нашої Церкви і має один день перед - і 7 днів після-празденства. Крім празника Воздвиження віддає наша Церква честь святому Хресту ще в Хрестопоклонну неділю.

Новини парафіяльного життя за серпень:

2-3. - Відбулася проща Козівського деканату до Зарваниці. У прощі взяли участь всі священники нашого деканату та близько 3000 вірних. Від нашої парафії у пішій ході на відпуст взяло участь близько 100 осіб. Також, у неділю зранку був організований автобус із прочанами (40 осіб). Велика кількість козівчан прибули на прощу власним транспортом.

3. - Початок “Канікул з Богом” у Козові. У канікулах взяли участь близько 100 дітей.

4. - Чоловіки нашої парафії чистили та красили 8 вікон маленького куполу.

6. - Похід дітей під проводом о. Василя Ліниці та бр. Тараса Гром'яка до фігури Матері Божої біля автобусної. Було близько 70 дітей.

8. - Зустріч на нашій парафії мощей блаженного Миколая Чернецького. У процесії та молебні взяли участь 6 священників та майже 700 вірних

9. - Урочисте перенесення мощів для почитання із церкви Успіння до собору ап. Петра і Павла.

10. - Завершення “Канікул з Богом” та відпровадження мощей бл. Миколая до Львова.

13. - Завершився I етап роботи по ремонту куполу.

18. - Близько 20 парафіян наводили порядок на території церкви до празнику.

19. - У центрі Козови відбулося свято “як на Спаса яблука святити” організоване працівниками районного будинку культури під проводом п. Світлани Андрушків та молодіжною комісією Козівського деканату під керівництвом о. Михайла Забанджали. У святі взяли участь десятки юних артистів із нашого деканату, театр “Дивосвіт” (Л.В. Ткаченко), колектив “Росинка” (Г.Й. Стадник). Спеціально до свята були приготовані фрукти (із с. Комарівка), спечено ябченик та виготовлено листівки і футбольки.

22. - Збори священників деканату.

23. - Перша Сповідь дітей у соборі ап. Петра і Павла. До Сповіді приступило 55 дітей та майже 200 батьків та рідних. У неділю відбулося урочисте Святе Причастя.

25-28. - Вишкіл молодіжних лідерів у Заздрості, у якому взяли участь 2 представників нашого деканату.

28. - Престольний празник на нашій парафії. У богослужіннях взяли участь 5 священників та близько 1000 вірних. До празника придбано новий фелон, який було освячено перед Службою.

31. - Перший дзвінок у Тернопільській семінарії та посвячення перебудованого корпусу. В урочистостях взяв участь о. Михайло Забанджала як викладач грецької та латинської мов.

Братство парафії Успіння Пресвятої Богородиці смт. Козова
Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ
(утворене 14 вересня 2008 року Божого)

1. Медвідь Євген (старший брат)	20. Ковальська Марія
2. Слобода Степан	21. Простяк Леся Миколаївна
3. Файфурка Іван	22. Кавка Надія Василівна
4. Безкоровайний Ігор	23. Галас Галина Миколаївна
5. Максимів Олег	24. Терещук Надія Іванівна
6. Тучапський Ярослав	25. Руснак Галина Петрівна
7. Кацюбка Ігор	26. Когут Зоряна Йосипівна
8. Осадца Йосип	27. Васенко Маріанна Йосипівна
9. Нендза Микола Іванович	28. Вітрова Надія
10. Гарасимів Ярослав Михайлович	29. Кравчун Оксана Євгенівна
11. Соляр Йосиф	30. Гнатю Надія Євгенівна
12. Орисик Василь	31. Врублевська Наталія
13. Ремез Ігор	32. Бурмич Надія
14. Ясіновський Андрій	33. Свергун Леся
15. Шнайдер Володимир	34. Палехата Марія
16. Дарда Стах	35. Прокопів Ольга
17. Радь Дмитро	36. Олійник Ольга
18. Баглай Лідія Степанівна	37. Медвідь Віра
19. Ткаченко Людмила Василівна	38. Гнатейко Марія

До обов'язків та прав членів парафіяльного братства належать дві головні речі:
1) **любити Господа Бога всім серцем**, і 2) **любити ближнього свого, як себе самого**.

А також, різними способами дбати про добро та єдність церкви, красу та ошатність храму, і про ширення Божої слави у нашому містечку.

До уряду старшого брата належить: допомога та заступлення о. пароха у виконанні господарських та деяких адміністративних обов'язків, а також координація роботи Братства.

При Братстві створено такі допоміжні ради:
економічна, господарська, пасторальна, мистецька.

Економічна рада - створена для контролю парафіяльних коштів та раціонального їх використання.

Господарська рада - створена для забезпечення виконання ремонтних та господарських робіт при церкві.

Пасторальна рада - покликана для забезпечення та проведення різноманітних духовних заходів, прощ та паломництв.

Мистецька рада - має на меті організацію та проведення культурно-релігійних заходів, зустрічі та привітання для дорогих гостей, збереження та відтворення наших традицій та нагляд за внутрішнім і зовнішнім виглядом храму.

Створення Братства та допоміжних комісій відбулося під проводом та з благословення о. пароха Михайла Забанджали.

Відповіді священника

Чи може священник відмовити у похованні людини, яка декілька років не сповідалася? (Оксана)

Згідно Церковного права (Кодекс канонів для Східних Церков *Кан. 877*) – Треба позбавити церковного похорону, якщо не подали перед смертю якихось ознак каєння, грішників, яким не можна дозволити його без прилюдного згрішення вірних.

Тобто, за певних обставин (публічний грішник, який не розкався чи самогубство) священник повинен взяти до уваги правовий і душпастирський аспекти (люди можуть згрішитись, що за церковним звичаєм уділяють похорон тому, хто був публічним грішником чи навіть відкрито виступав проти Церкви, а з другого боку максимально застосували принцип християнського милосердя та прощення і співчуття до родини померлого).

Знаю, що в деяких єпархіях є певна градація того, наскільки "урочисто" здійснюється обряд поховання, у відповідності до обставин життя і смерті покійного (напр.: священник не бере участі в похоронній процесії, чин обмежується лише співом "Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний помилуй нас!" і т.п.).

Коли починаються Задушні дні, скільки вони тривають і як у ці дні поминають померлих родичів? (Оксана)

Згідно з вірою у воскресіння та життя вічне і оснований на древній церковній традиції, християни східного обряду звершують поминання усопших в такі дні: на третій, дев'ятий та сороковий день по смерті і щороку в річницю смерті. Є і загальноцерковні дні «Вселенського поминання померлих» – «Задушні суботи»: М'ясопущна субота; 2-га, 3-тя і четверта суботи Великого Посту та Троїцька субота (перед неділею Зіслання Святого Духа) – у ці дні поминають «усіх від віку в правовір'ї, надії воскресіння і життя вічного усопших...». У ці дні Ви можете подати записку з іменами Ваших близьких, які померли, і священник пом'яне їх на Божественній Літургії та Парастасі чи Панахиді. Також заупокійні богослужіння звершуються в часі Великого Посту в усі будні дні, або лише в середи та п'ятниці (так званий „сорокоуст”).

Що таке інтенції? (Олег)

Мета Божественної Літургії – це спільна прослава Бога, подяка (євхаристія-благодарення) за усі Божі дари та принесення жертви за людські гріхи. Крім того, кожна людина має ще свої власні прохання і заносить їх під час Богослуження перед Престіл Всевишнього. У Східній Церкві є звичай давати священникові карточки з іменами людей живих або померлих, і він згадує (поминає) їх на Службі Божій під час Проскомидії, на Єктенії та під час Євхаристійного канону (Анафори). Таким чином церковна спільнота, очолювана священником, спільно молиться та приносить Євхаристійну Жертву «за всіх і за все». Замойський

Синод скасував цей старовинний звичай та запровадив латинську практику служіння Божественної Літургії тільки в одному наміренні (інтенції) жертводавця. Інтенціями, отже, називають теж саму грошову пожертву на Святу Літургію в певному наміренні. Такий підхід до Служби Божої цілковито чужий духові Східної Церкви та самій суті Божественної Літургії – це таке велике й непонятне таїнство Божої любові, що її ніяк не годиться обмежувати одним наміренням. Одна Служба Божа охоплює мільйони найрізноманітніших інтенцій, як ми вже казали - «за всіх і за все». Для приватних інтенцій Східна Церква має окремі богослужіння такі як молебні, акафісти, парастаси тощо. Кодекс Канонів для Східних Церков так вирішує це питання:

Кан. 715 § 1. Священникам можна приймати пожертви, що їх вірні, згідно з визнаним звичаєм Церкви, офірують за відправу Божественної Літургії у їхніх наміреннях. § 2. Можна також, якщо так дозволяє законний звичай, приймати пожертви за Літургію Напередосвячених дарів і за поминання в Божественній Літургії.

Кан. 716 Із збереженням кан. 1013, настійно рекомендується, щоб єпархіальні Єпископи, по змозі, впроваджували практику, відповідно до якої приймалися б тільки такі пожертви з нагоди Божественної Літургії, які вірні добровільно офірують, але кожний священник повинен охоче, навіть без жодної пожертви, правити Божественну Літургію в наміренні вірних, зокрема вбогих.

Відповіді священника

Що означає коли священник кадилом кадить на людей? І чи потрібно при цьому схилити голову чи хреститись? (Тарас)

Кадження є формою приношення жертви Богові („Нехай направиться молитва моя, як кадило перед Тобою, підношення рук моїх як жертва вечірня” та „Кадило Тобі приносимо Христе, Боже наш, як приємний запах духовний, а Ти прийми його в пренебесний Свій жертовник і зішли нам благодать Святого Твого Духа”), а оскільки людина є образом та подобою Божою (Іконою), то як і Ікони їх обкаджують. При цьому люди, на знак смирення, схилиють голову.

Яка є відмінність між Оливопомазанням, Єлеопомазанням, Миропомазанням і так званою Конфірмацією? (Андрій)

Таїнство Оливопомазання (Єлеопомазання, Маслосвяття, Соборування) – це Свята Тайна яка уділяється усім тим, хто потребує Божого благословення і помочі в тілесній та душевній недужі. Це продовження місії Ісуса Христа, який сам оздоровляв немічних та недужих і посилав своїх апостолів, щоб вони лікували усяку хворобу та всяку неміч, зокрема через помазання оливою. Про молитву над хворим та помазання оливою згадає у своєму посланні і апостол Яків (Як. 15, 13-16). Під час звершення цього Таїнства, відбувається посвячення олії і священник хрестовидно помазує різні частини тіла (чоло, очі, вуха, уста, ніздрі, груди, руки, ноги), що вказує на те, що Бог опікується цілою нашою істотою. У цьому Таїнстві людина зустрічає Господа і одержує не лише зовнішнє – тілесне, але й внутрішнє – духовне зцілення. Оскільки, традиційно, це Таїнство звершується збором (собором) семи священників, то воно отримало назву „Соборування”.

Таїнство Миропомазання звершується одразу після Хрещення. Для нашого нового життя після другого народження у Таїнстві Хрещення ми потребуємо життєдайних сил, сили Святого Духа. Саме дар Святого Духа отримує новоохрещений через помазання Святим Миром (суміші пахучих масел, яку освячує Патріярх раз в рік - у Великий Четвер. У римо-католицькій традиції саме це Таїнство називається Конфірмацією.

Ще існує один термін „мирування”, який означає обряд помазання олією, котра була благословенна на Вечірні з Литією, напередодні великих свят.

Чи може жінка під час місячних ходити до храму і приступати до Святих Тайн Сповіді та Причастя? (Ярослава)

Припис про те, що жінка повинна не ходити до храму та не приступати до Святих Тайн під час місячних, походить ще з Старого Завіту (книга Левіт 15 глава). Такий припис має багато як фізіологічних, так і психологічних та гігієнічних причин. Оскільки гігієнічний аспект сьогодні дуже просто полагоджується, то фактично, рішення про участь в Богослуженнях та Святих Тайнах належить, на основі дослідження свого фізіологічного та психологічного самопочуття, до розгляду самої жінки. Воднораз її неучасть зовсім не означає тимчасового "виключення" чи "відлучення" від Церкви. Більше того, Церква у молитвах постіно єднається з немічними та прикликає Божу благодать на тих, хто з оправданих причин відсутні.

Як знайти доброго сповідника? І як ставиться отець до того, що для більшості людей сповідь триває кілька хвилин? (Надія)

Слід розрізняти такі способи служіння священника як „сповідництво” та „духівництво” (духовне дорадництво, духовний провід), хоч зараз їх часто приходиться поєднувати саме під час сповіді. Сповідник – це священник, в присутності якого Ви виявляєте свої гріхи та приносите своє покайняння Богові. Цей же священник уповноважений подати Вам Боже прощення та через молитву поєднати Вас з Богом і Церквою. Духівник – це священник (хоча не обов’язково), з яким Ви можете радитись щодо різних проблем Вашого духовного життя. Окрім того, до сповіді людина попередньо готується (зокрема є традиція говіння – покайних посту, молитви та роздумування перед сповіддю). Тому фактично сама сповідь, як така, не мала б тривати довго. А щодо того „як знайти доброго сповідника”, то перш за все молитись за це, та просити Господа, щоб Він провадив Вас через того священника, у якого Ви сповідатиметесь. Також не варто часто змінювати сповідника - „бо не подобається”. Слід пам’ятати, що який би сповідник не був – Ви прийшли до Бога!

Про що розповідають наші дзвони?!

Думаю, що кожному жителю Козови з дитинства знайомі звуки дзвонів нашої Святоуспенської церкви. Під ці звуки ми розпочинаємо найвеличніше торжество на землі - Святу Літургію, робимо обходи навколо церкви та проваджуємо в останню дорогу наших померлих. А колись, звуки цих дзвонів, скликали на ці обряди вірних із Теофіпільки, Геленкова та Вікторівки. Зрозуміло нам всім і те, що ці дзвони є найстарішими у нашому містечку, і напевно, наймелодійнішими. Зараз на нашій дзвіниці є лише 2 дзвони, але колись їх було 5, відповідно до кількості кріплень. Зокрема на відкритті з 1930 року можемо побачити саме таку їх кількість.

Церковні дзвони мали не просту історію. Старші люди можуть розповісти про те, як на них острили зуби російська, німецька та польська армії, щоб переробити їх на зброю. Саме через ці історичні перипетії 3 менші дзвони втрачено. Переказують, ніби якісь з них, люди закопали в землю, щоб не віддати загарбникам, але поки що, пошуки їх не дали ніякого результату.

Про історію найбільшого дзвону розповідає нам напис на його кріпленні: "ТО В (18)83 В АМЕРИ(Ц)І З КОЗО(В)И НА СЛАВУ БОГУ". Отже, наші земляки, що виїхали (скоріш всього на заробітки) і проживали у Америці,

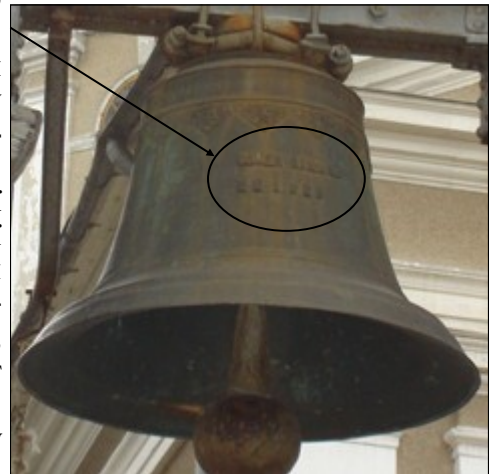
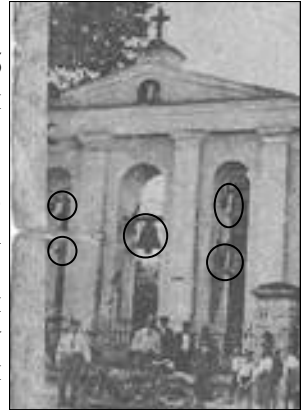
пожертвували великий дзвін для новозбудованої церкви у рідному містечку. Ось тут бачимо добрий приклад для наслідування для сучасного покоління заробітчан - робити пожертви "НА СЛАВУ БОЖУ" бо все, що ми маємо, ми отримуємо від Бога. На жаль, цей дзвін не зберігся, і що з ним сталося - невідомо. Скоріш за все московські окупанти під час I Світової війни його знищили. А теперішній великий дзвін вилитий у 1921 році, і має на собі напис "СОТЕР СТЕФАН", що свідчить або про виробника цього дзвону, або про його жертводавця.

Другий збережений дзвін нашої дзвіниці, сам охоче розповідає про свою історію, лише вартує поглянути на нього зблизька і трішки знати латинську мову (бо напис на ньому є саме цією мовою). А говорить він про таке: **"Цей дзвін ... справлений за пожертви козівської громади для церкви під назвою Успіння Пресвятої Діви Марії року Божого 1829 приготовлений під опікою всечесного отця Василія ... місцевого пароха"**.

Як бачимо, цей дзвін майже на 70 років старший від самої дзвіниці і церкви. Отже, козівчани перенесли його із старої дзвіниці на нову, вказуючи цим на важливість цього дзвону для парафіяльного життя. Окрім того, текст на дзвоні знов таки говорить нам про чималу пожертву, на цей раз, міської громади, для церкви у співпраці із священником, ім'я якого для нас зберіг цей чудовий дзвін.

Ось така znana нам історія наших дзвонів, що вже другу сотню років проганяють від Козови усяку нечисть та пошесть (такі властивості церковних дзвонів є науково доведеними). А скільки ще усякого, доброго і злого, бачили вони і могли б розказати вмюючи говорити. Шкода, що ніхто до тепер не завдав собі зусиль почути окрім передзвону, ще й тиху історію цих чудових дзвонів, які невтомно продовжують будити душі козівчан на духовну боротьбу, додаючи нам при цьому невидимої сили наших предків.

о. Михайло Забанджала

Останній лист.

Цього листа знайшла медсестра у лікарні. Він лежав під подушкою одного хлопчини, який недавно скінчив життя на цьому ліжку.

“Дорога матусю, кілька днів я можу сидіти на ліжку лише пів години, а решту дня безвладний. Серце не хоче добре працювати. Сьогодні зранку професор сказав щось, що означало: “Треба бути готовим”. До чого? Молодому мабуть важко умирати! Мушу бути готовий, бо на початку тижня, може, вже не житиму - а я іще не готовий. Біль такий, що годі витримати, але те, що я не готовий, видається, ще важче витримати.

Найгіршим є те, що коли дивлюся на небо - там темно. Ніч, проте не світить жодна зірочка, на якій я міг би затримати погляд. Мамо, я ніколи досі не думав про Бога, проте зараз відчуваю, що існує іще Щось, чого ми не знаємо, Щось, оповите таємницею, якась Сила, в чій руки ми падаємо, якій мусимо дати відповідь. Мене мучить, що я не знаю, ким Вона є. Якби ж то знав!

Матусю, пригадуєш, як ти з нами, малими дітьми, ішла по лісу, у темряві, назустріч батькові, який повертався з роботи. Бувало, ми забігали наперед - і раптом відчували самотність. Ми чули якісь кроки у темряві - і нас охоплював страх перед власними кроками. Зате яка радість проймала нас, коли розпізнавали, що ці кроки належать коханому татові!

Зараз, у самоті, я чую кроки, яких не знаю. Чому їх не знаю?

Ти казала мені, як мені треба вдягатися, як поводитися у житті, як їсти, як давати собі раду. Невтомно піклувалася про мене. Пригадую собі, що у Різдвяний вечір ти ішла з нами до шопки.

Пам'ятаю також вечірню молитву, яку ти мені підказувала. Ти завжди вчила нас бути чесними. Але все воно зараз розпливається переді мною, немов сніг на сонці. Чому ти говорила нам про стільки всяких речей, та нічого не розказала про Ісуса? Чому не навчила розпізнавати Його кроки, якби я міг зрозуміти, що це Він приходить до мене у цю останню ніч, у самотині смерті? І щоб я збагнув, що на мене чекає Отець! Тоді я міг би вмирати інакше...”

Наші молодята:

Краєвський Іван 2 серпня

Івахів Ірина

2 серпня Бородайко Василь

Зачківська Оксана

Малко Віктор 9 серпня

Боженко Галина

30 серпня Файфурка Тарас

Лема Ірина

Подивімся на ближнього крізь окуляри любові.

Посміхніться браття!

Одного разу, коли Блаженної пам'яті папа Іван Павло II летячи в літаку перебував у черговій подорожі до якоїсь країни, до нього підійшла стюардеса із представником делегації того народу, який він мав відвідати, і дуже просили його, щоб випив трохи їхнього вина.

Папа, добросеречно відмовляючись, показав вказівним пальцем на небо, і сказав: “Вибачте! Радий би, але не можу. Шеф близько”.

Вітаємо новоохрещену

Голубовську Аліну 17.VIII

Газета парафії
Успіння Пресвятої Богородиці смт. Козова
Тернопільсько-Зборівської єпархії УГКЦ.
Виходить щомісячно.
Редактор: о. Михайло Забанджала
Друк: “Комп'ютер сервіс”

Україна 47600
Тернопільська обл.
смт. Козова
вул. Хмельницького, 8
Тел/tel: +380354725171; +380962191383
E-mail: michael@ko.te.ua

Ukraine 47600
Ternopil' region
Kozova town
Hmel'nytskogo st. 8
Tel/tel: +380354725171; +380962191383
E-mail: michael@ko.te.ua